

MARC TINENT

NICO NARANJO

ELS SET DE BARBA-ROJA

EN BUSCA DEL PARE

LA TIRA

EL TRESOR DE LA MANSIÓ DEL GOVERNADOR

Aquell mapa era un autèntic desastre. Era tan vell que queia a trossos, feia pudor de peus i tenia taques d'oli perquè Tic li havia posat damunt el seu entrepà de tonyina sense voler. I el més important: la X que marcava on estava el tresor es trobava al bell mig de la mansió del governador.

Atla va plegar el mapa i se'l va ficar a la butxaca. Era un dels pocs tresors que el Gran Pirata Barba-roja no havia sigut capaç de trobar, i Atla pensava triomfar on son pare havia fracassat.

Quan va veure una finestra oberta, s'hi va esmunyir. Va aterrar en un lavabo on es notava que hi havia hagut algú no feia massa estona.

—Per això han deixat la finestra oberta —va dir—. M’ho hauria d’haver olorat.

I, rient del seu propi acudit, va recórrer els passadissos de la mansió del governador, amb la pala carregada al muscle, seguint les indicacions del mapa que s’havia après de memòria.

Primer havia de creuar el passadís llarg, després girar a la dreta i aleshores havia d’entrar a la segona habitació que trobara. Era una espècie de menjador, amb una taula gran i un finestral des d’on es veia el jardí interior, ple de flors grogues i blaves. Per sort, encara faltava molt per a l’hora de dinar, així que no s’acostaria ningú a aquella sala. Tot i que, a Atla, ja li rugia la panxa.

Es va comprovar les butxaques, per si li quedava alguna galleta, tot i que sabia que se les havia papades el dia abans. Va tocar alguna cosa: un trosset de xocolata que devia haver saltat de les galletes! Quan el va traure, es va adonar que no, que era una pansa. Bé, val més això que res. Se la va ficar a la boca mentre reunia el valor per a eixir al jardí.

Tan bon punt va obrir la porta, es va trobar de cara amb un vell amb una nàpia d’albergina. El nou major-dom del governador:

—Eh! D'on has eixit tu? —li va cridar, sorprés de veure-la—. Ací no pots entrar!

A Atla quasi li va caure la pala de l'ensurt. Sense dir ni piu va eixir corrents. El majordom la va perseguir tan de pressa com li permetien les seues cames velles.

Exactament com havien planejat quan s'havien assabentat que el governador havia contractat un nou majordom que no els coneixia.

Quan va veure la seua germana bessona desaparèixer i distraure el majordom, Tic va eixir al jardí des d'una altra porta. Duia exactament la mateixa roba que ella: pantalons bombatxos de color marró, camisa blanca, barret de pirata i una altra pala al muscle.

Tic es va plantar al bell mig del jardí, just en el punt que indicava la còpia del mapa que havia calcat, i es va posar a cavar.

Mentre Tic cavava a tota velocitat, Atla corria tant com podia per la casa. El majordom la volia fer fora, no podia quedar malament a la seua nova faena!, però no sabia que Atla estava molt acostumada a fer-la grossa i a fugir de tot.

Al cap d'una bona estona, quan ja estava cansada de carregar la pala, Atla es va escapolir i es va amagar. El majordom va passar de llarg i ella va eixir al jardí.

—Ja? —va dir Tic, que a penes havia començat a cavar el forat—. Si encara no he trobat el tresor.

—Bé, doncs potser seré jo qui el trobe. Et toca.

I Atla va clavar la pala en terra. De mala gana, Tic va tornar cap al menjador. Quan ja estava prou lluny del jardí, va donar uns colps a les rajoles amb la pala. Des de l'altra punta de la casa, el majordom va sentir el soroll.

—T'atraparé, bergant! —va cridar, enfadat.

A Tic li va tocar esperar fins que va veure aparèixer el majordom, i llavors va ser el seu torn de córrer. Atla i Tic eren uns bessons tan semblants que el majordom ni es va adonar del canvi.

Es van estar així un poc més d'una hora, intercanviant-se els papers de tant en tant i cavant sense parar. Només havien d'aconseguir que el majordom no s'acostara al jardí.

Finalment, el vell es va donar per vençut. No podia més. Per alguna raó, aquell nano de la pala només voltava per la casa i no hi havia manera d'agarrar-lo. Així que va decidir seure uns minutets per a recuperar l'alé. La seua tranquil·litat no va durar molt: la porta de la mansió es va obrir de colp.

Atla va aprofitar aquell moment per a anar fins al jardí i demanar un altre canvi a Tic. Ell havia cavat tan fondo que va haver d'ajudar-lo a eixir del forat.

—Ei, em sembla que...

—No ho digues —el va tallar ella.

—És que tem que...

—Que no ho digues. No pot ser.

—Atla, ens hem equivocat. Que ací no hi ha cap tresor —va deixar anar Tic.

—Au, ja estem. Ja ho has dit! Ja has cridat el mal oratge!

—A veure, seria cridar el mal oratge si ho haguera dit abans de cavar. Però aquest forat fa com dos metres de fondària i no hi ha tresor.

Es van quedar pensant un moment, i Atla va traure el mapa per a comprovar-ho de nou.

—Mmm, hem creuat el bosc... —va repassar Tic—. I hem seguit el riu, que ens quedava al sud. I després hem creuat el pont, i hem donat la volta per ací per a evitar el cementeri... I ací hi ha la marca d'aquest monstre estrany, que clarament són els gossos que vigilaven la mansió. I hem entrat i, al lateral, al costat de l'arbre gros, hem cavat. És on hi ha la X. I la X sempre marca el tresor. Hauria d'estar ací.

—Doncs no entenc per què no està —va protestar Atla—. Hem seguit el mapa fil per randa.

—Bé, potser és perquè aquest mapa no és de la nostra illa —va dir una veu darrere seu.

—Exacte! Deu ser això —va dir Tic, girant-se i veient que acabava d'arribar el governador, que els mirava amb una cella alçada—. Ups.

LA CARTA

—Què n'he de fer, de vosaltres dos? —es queixava el governador mentre es torcava la suor del front amb un mocador i voltava per la sala.

Atla i Tic estaven asseguts, la mirada clavada en terra. No era el primer marmoló que rebien del governador, i probablement no seria tampoc l'últim, i sabien que podia allargar-se una bona estona.

—Aquests dos són els enredradors més grans de l'illa —va dir el governador al seu majordom—. Quan els veges, espera't alguna malifeta. Especialment si només en veus un, perquè això vol dir que l'altre n'està preparant una de més grossa.

—No sabia que n'hi havia dos, senyor —va admetre el vell majordom, avergonyit—. Creia que era el mateix nano tota l'estona.

—Sí, acostumen a fer servir aquest truc amb tota la gent que arriba nova a l'illa. A mi també em van enredrar en el seu moment.

—Ha sigut tot un malentés —es va atrevir a dir Tic.

—Un malentés? —El xiscle del governador va ser tan agut com el d'un tití. Va sacsejar el mapa en l'aire.— Què dimonis us ha fet pensar que el tresor estaria a ma casa?

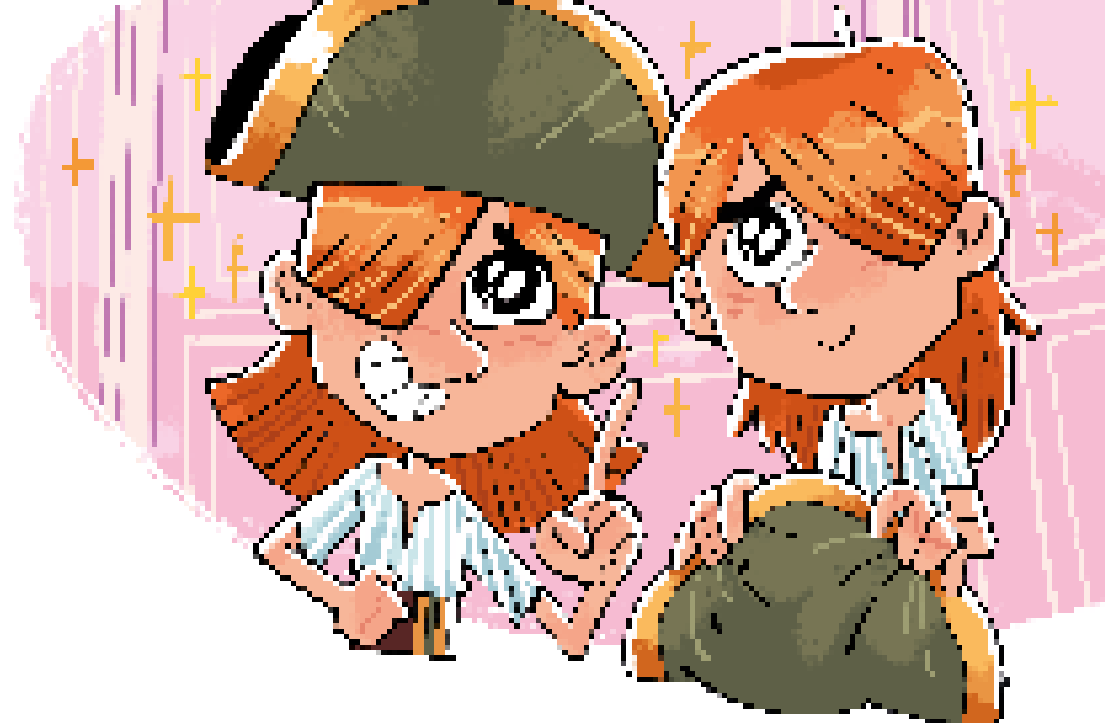
—Doncs perquè clarament és la seua mansió, senyor governador. La casa més gran i amb un jardí dins? —va dir Atla.

—A més, és l'únic tresor que el nostre pare no va trobar mai —va afegir Tic—. Perquè no sabia com entrar a la seua mansió. I per això va escollir retirar-se a Illa Coco. No és que ja no volguera ser pirata, és que volia assegurar-se que ningú li robava el tresor. El que no va aconseguir mai.

El governador es va tornar a passar el mocador pel front i pel seu coll gras, i va aprofitar per a mocar-se.

—Tot això estaria molt bé —va dir— si no fora perquè l'illa del vostre mapa no s'assembla gens a Illa Coco.

Va assenyalar un altre mapa que tenia penjat a la paret, un dibuix perfecte de les costes de l'illa on vivien,

i va posar el mapa ronyós al seu costat. Al de la paret es podia veure una illa en forma de coco. La del mapa del tresor tenia una forma més pareguda a la d'una poma.

—Home, vist així... —van admetre els bessons.

—Vist així! —El governador els va llançar el mapa.— Si estudiàreu com toca, no us passaria això. Però no, vosaltres preferiu passar el dia jugant a ser pirates i fent bromes als veïns. La pròxima vegada demaneu-me un atlas, en lloc de destrossar-me les gardènies!

—Ai, doncs ja que ho diu, si ens deixa un atlas...